

Za okupace a na prahu svobody

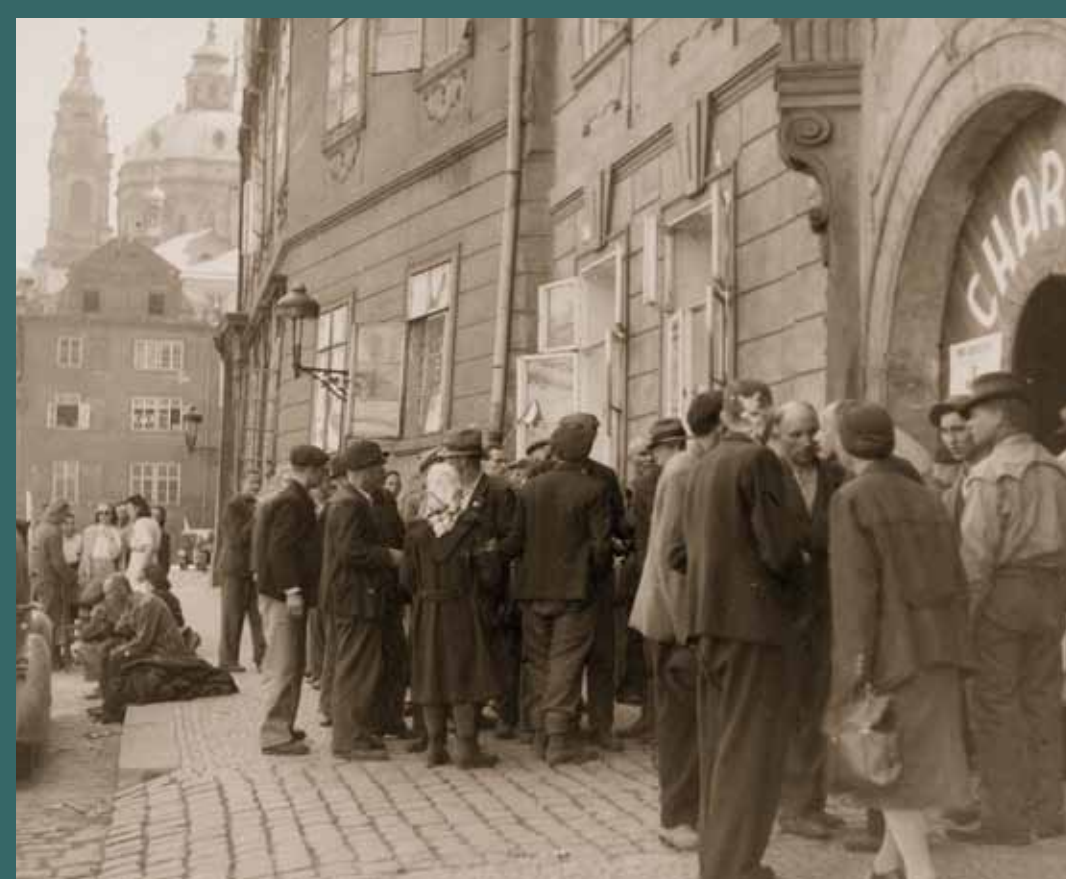
Významnou činnost rozvinula Charita v roce 1945 hned v prvních dnech osvobození. Ve svém ústředí v pražské Sněmovní ulici zřídila službu pro repatrianty, navrátilce z koncentračních táborů. Z darů zřídila šatník a začala vyvážet teplá jídla. Přímo na nádražích vznikly stanice Charity.

Pracovníci Charity se zúčastnili rovněž záchranné výpravy do Terezína, kde vypukla epidemie tyfu.

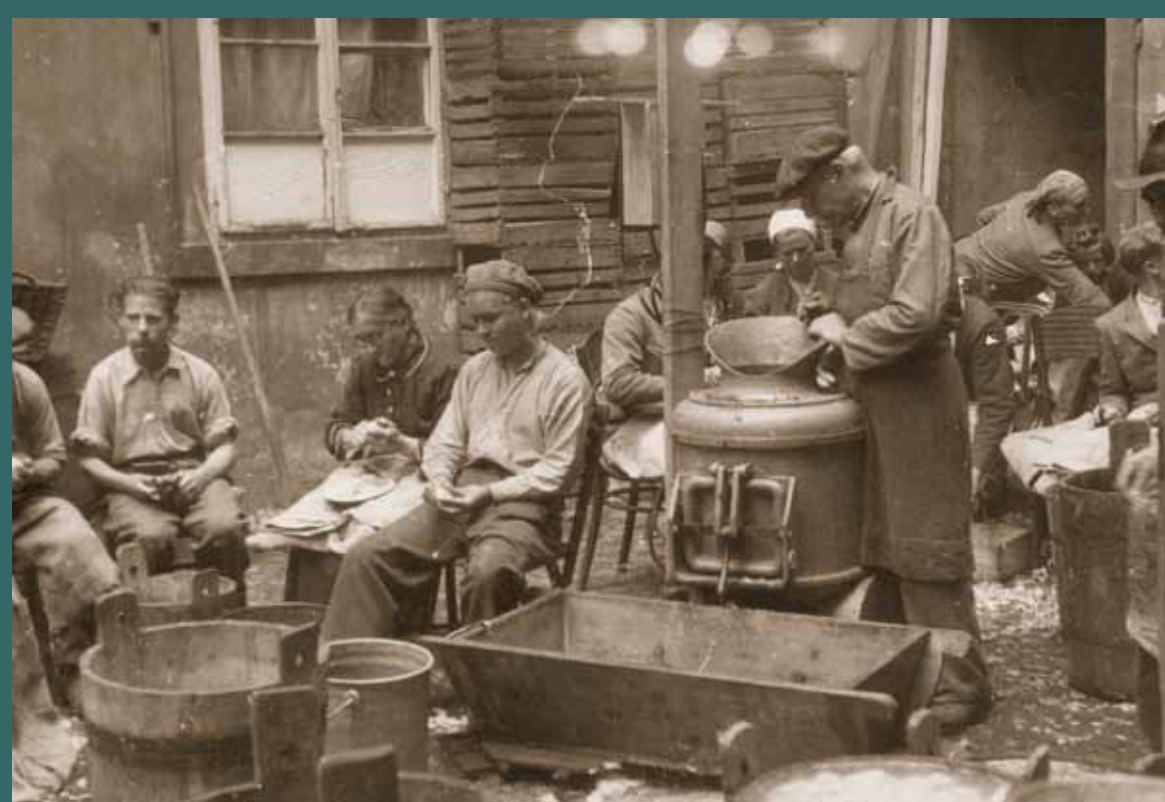
Pomoc a péči poskytnutou repatriantům ocenila rovněž manželka prezidenta republiky Hana Benešová při své osobní návštěvě ústředí Charity ve Sněmovní ulici 12. července 1945.

Váleční navrátilci.

Zástup repatriantů před sídlem Charity ve Sněmovní ulici 9 na Malé Straně v Praze.

Skupina dobrovolníků připravuje teplé jídlo pro navrátilce.

Manželka prezidenta republiky paní Hana Benešová navštívila 12. července 1945 malostranské ústředí Charity a s uznáním se vyslovila o práci s repatrianty.

Oblečení pro navrátilce.

Terezín 1945. Muži a ženy ze zdravotnického personálu vědomě riskovali své životy. Lékaři a řádové sestry

Tisíce a tisíce dětí se během nacistické okupace stalo vězni nejrůznějších táborů. Tisíce jich zemřelo v důsledku nemocí a vyčerpání. Děvčátko na snímku se během návratu do své vlasti, nejspíš Francie, v květnu 1945 ocitlo v péči pražské Charity.

Na svědectví budoucím...

Nebyli však podporováni jen rodinní příslušníci vojenských uprchlíků, nýbrž i ty rodiny, jejichž živitelé byli v koncentračních táborech. Tuto podpůrnou péči vykonávala stejně pražská centrála jako její pobočky a jednotliví její pracovníci. Teprve dnes se dovídáme, v jakém velkém měřítku byly jednotlivé naše složky na ilegální podpoře osob Němci štvaných a pronásledovaných účastny.

(...) Za zmínku stojí hrdinný postoj charitních ústavů, pod jejichž pohostinnou střechou našli druhý domov děti rodičů zavřených v koncentračních táborech. A jak zhodnotit práci charitního dětského domova na Malé Straně, který ukryl ve svých zdech i Němci štvané židovské dítě? Říkáme tyto skutečnosti ne na chloubu, ale na svědectví budoucnosti. Ten, kdo bude jednou psát historii českého odboje, musí v ní, chce-li být opravdu objektivní, zhodnotit statečný postoj českého kněze, českého charitního pracovníka a české Charity vůbec.

(Charita, časopis pro sociální a zdravotní práci, roč. 1, 1946, č. 1, s. 7)